

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรมการสร้างสรรคความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมสังคมแห่งการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรมมีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข การจัดกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งเน้นทักษะกระบวนการคิดการจัดการเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ป้องกันและแก้ปัญหากิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน ปลูกฝังคุณธรรมค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ อำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนจัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นตลอดเวลา ทุกสถานที่ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 2 – 3)

ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยการสร้างองค์ความรู้ อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมตามความแตกต่างของผู้เรียนจึงถือเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะในด้านหลักสูตรท้องถิ่น ซึ่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ในหมวด 4 ว่าด้วยเรื่อง แนวการจัดการศึกษาของประเทศ ได้กำหนดให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหน้าที่ในการจัดทำสาระหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น (มาตรา 27) ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ท้องถิ่นสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน (มาตรา 29) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 ก : 30 - 33) เนื่องจากการปฏิรูปการศึกษาไทยสมัยใหม่ เน้นการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องและสร้างสรรค์วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนส่วนใหญ่ ส่งผล

ให้ครอบครัวและชุมชนมีศักยภาพในการพัฒนาท้องถิ่นตนเองเกิดความเข้มแข็งทำให้สามารถลดปัญหาชุมชนล้มละลายลงได้ (อุทัย คุลยเกษม. 2543 : 69)

เมื่อศึกษาถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น กรมวิชาการ (2545 : 3 - 4) ได้แบ่งประเภทของภูมิปัญญาท้องถิ่นออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1. ประสบการณ์ของชาวบ้านที่นำมาใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิต เช่น คติ ความคิด ความเชื่อ ค่านิยมต่าง ๆ 2. ความรู้ความคิดในการสร้างสรรค์แบบแผนในการดำเนินชีวิตสืบทอดกันมา โดยการถ่ายทอดความคิดลงในวรรณกรรม เช่น เพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ภาษิต การละเล่นต่าง ๆ นิทานพื้นบ้าน ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมต่าง ๆ 3. การประกอบอาชีพโดยยึดหลักการพึ่งพาตนเองไม่พึ่งปัจจัยภายนอก มีการพัฒนาให้เหมาะสมกับยุคสมัย เช่น การทอผ้า การจักสาน การทำเครื่องปั้นดินเผา การปลูกพืชแบบเกษตรธรรมชาติเป็นต้น และ 4. การประกอบอาชีพที่เกิดจากการประสมประสานความรู้ดั้งเดิมกับแนวคิดหลักปฏิบัติ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น เทคโนโลยีการหล่อทองเหลือง การนวดข้าว การก่อสร้าง

จะเห็นได้ว่าภูมิปัญญาท้องถิ่นประเภทต่าง ๆ ได้ผสมผสานความรู้ในหลายลักษณะ ซึ่งหากผู้เรียน ได้เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ก็จะส่งผลให้เกิดความรักและความเข้าใจในสภาพชุมชน สังคมที่ตนเองดำรงอยู่ ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยเฉพาะการเรียนรู้ในด้านการประกอบอาชีพ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรแกนกลางที่กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อความเป็นเอกภาพของชาติมุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่กับความ เป็นสากลเป็นการศึกษา เพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และเท่าเทียมกัน โดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระ เวลาการจัดการเรียนรู้ และเป็นหลักสูตรที่จัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญามีความสุขและมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ (เดชา จันทศักดิ์. 2545 : 5 - 6)

กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เป็นสาระการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับงาน อาชีพและเทคโนโลยี มีทักษะในการทำงาน ทักษะการจัดการ สามารถนำเทคโนโลยีและสารสนเทศ และเทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้ในการทำงานอย่างถูกต้อง เหมาะสม คุ่มค่าและมีคุณธรรม สร้างและพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือวิธีการใหม่ สามารถทำงานเป็นหมู่คณะ มีนิสัยรักการทำงาน เห็นคุณค่าและมีเจตคติที่ดีต่องาน ตลอดจน

มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่เป็นพื้นฐาน ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ประหยัด และอดทน อันจะนำไปสู่การให้ผู้เรียนสามารถช่วยเหลือตนเองและพึ่งตนเองได้ตามพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียง สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ร่วมมือและแข่งขันในระดับสากล ในบริบทของสังคมไทย (กรมวิชาการ. 2545 : 3)

ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูส่วนมากไม่เข้าใจการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ว่า เป็นการฝึกทักษะการใช้เครื่องมือพัฒนาการทำงาน ส่วนมากครูมักใช้ความคิดของตนเองเป็นมาตรฐานในการจัดกิจกรรมของนักเรียน ทำให้นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการทำงาน (อาทร จันทร. 2541 : 26) จากรายงานผลการวิจัยของ ปรีชา ชาวเชียงตุง (2545 : บทคัดย่อ) เรื่องปัญหาและความต้องการใช้สื่อการสอนกลุ่มวิชาการงาน และอาชีพของครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ พบว่า ปัญหาและความต้องการใช้สื่อการสอนกลุ่มวิชาการงานและอาชีพ ของครูโดยรวมจำแนกตามวุฒิทางการศึกษา และประสบการณ์ในการสอน มีปัญหาการใช้สื่อการสอนกลุ่มวิชาการงานและอาชีพ โดยรวมและรายด้าน ทั้ง 3 ด้าน คือ ประเภทเทคนิค วิธีการ ประเภทอุปกรณ์ และประเภทวัสดุอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ วิไลวรรณ เชื้ออุ้น (2543 : บทคัดย่อ) รายงานผล การสอนที่เน้นทักษะกระบวนการ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 วิชาการงานและพื้นฐานอาชีพ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพได้ เนื่องจากการสอนแบบเน้นทักษะกระบวนการจะช่วยครูผู้สอนสามารถเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์นักเรียนได้ตาม จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้

โรงเรียนบ้านหนองหัวช้าง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต 3 เป็นโรงเรียนขนาดกลาง ตั้งอยู่ในหมู่บ้านหนองหัวช้าง อำเภอพรเจริญ จังหวัดหนองคาย สภาพทั่วไปของชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่นั้น มีภูมิประเทศอยู่ติดกับแม่น้ำสงคราม มีปลาเป็นแหล่งอาหารประเภทโปรตีน ที่สำคัญชาวบ้านส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพเลี้ยงปลา ปลูก ปลาตะเพียน เป็นจำนวนมาก บางครั้งราคาปลาคตกต่ำ ชาวบ้านประสบปัญหาขาดทุน ชาวบ้านหนองหัวช้าง จึงได้รวมกลุ่มจัดตั้งกลุ่มถนอมอาหาร โดยการนำปลามาแปรรูปโดยการทำปลาร้าหมัก เพื่อที่จะทำน้ำปลาขึ้นใช้เองและจำหน่ายในโรงเรียนและท้องถิ่น เป็นการเสริมรายได้แก่ชุมชนและนักเรียน ประกอบกับโรงเรียนจะต้องซื้อน้ำปลาจากท้องตลาดมาปรุงอาหารกลางวันให้นักเรียนได้รับประทาน

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัย จึงมีความสนใจในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านการทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก มาพัฒนาเป็นหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและ

เทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองหัวช้าง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
หนองคาย เขต 3 จังหวัดหนองคาย เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่น
รู้จักอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนอาชีพเสริม เพื่อเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

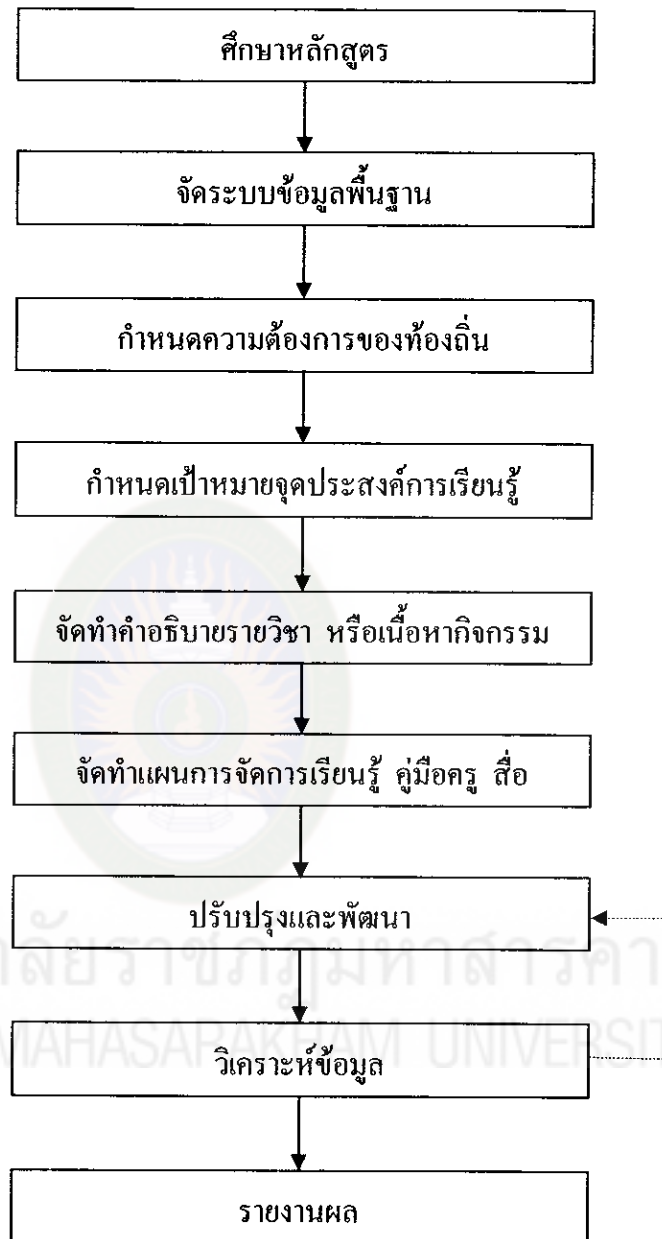
1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก กลุ่มสาระ
การเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี
เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน
กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้
การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

สมมุติฐานการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี
เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ
ตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระ
การเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มสาระ
การเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5 โดยคัดแปลงตามลำดับขั้นตอน ของกรมวิชาการ ซึ่งประกอบไปด้วยขั้นตอนการพัฒนา
9 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ที่มา : กรมวิชาการ (2543 : 26 - 29)

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหัวช้าง อำเภอพรเจริญ จังหวัดหนองคาย จำนวน 40 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนบ้านหนองหัวช้าง อำเภอพรเจริญ จังหวัดหนองคาย จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ใช้เวลา 16 ชั่วโมง (ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน)

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

4.1.1 หลักสูตรท้องถิ่นกลุ่มสาระการเรียนรู้การทำงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

4.1.2 การสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

4.2.1 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การทำงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

4.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มกลุ่มสาระการเรียนรู้การทำงานอาชีพและเทคโนโลยี

4.2.3 ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

5. เนื้อหา

เนื้อหา ได้แก่ หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นด้วยการปรับรายละเอียดของเนื้อหา

6. สถานที่

สถานที่ ได้แก่ โรงเรียนบ้านหนองหัวช้าง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคาย เขต 3

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นตามกระบวนการพัฒนาที่ผู้วิจัยได้ประยุกต์จากแนวคิดของนักการศึกษาหลาย ๆ คน ด้วยการปรับรายละเอียดเนื้อหาของกรมวิชาการ
2. หลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยอาศัยหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลัก
3. ท้องถิ่น หมายถึง ตำบลหนองหัวช้าง อำเภอพรเจริญ จังหวัดหนองคาย ที่มี การประกอบอาชีพเลี้ยงปลา และการทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก เป็นจำนวนมาก
4. การประเมินหลักสูตร หมายถึง การตรวจสอบการนำหลักสูตรการทำน้ำปลาจากปลาร้าหมักไปสู่การปฏิบัติจริง ซึ่งประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญแบบมาตราส่วนประมาณค่า
5. แบบสัมภาษณ์ หมายถึง แบบสัมภาษณ์เพื่อสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น
6. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบวัดความรู้ในบทเรียนเรื่องการทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก เป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก (Multiple choice)
7. แบบวัดพฤติกรรมระหว่างเรียน หมายถึง หมายถึง แบบวัดทักษะภาคปฏิบัติและแบบวัดคุณลักษณะ
8. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การนำสาระการเรียนรู้ มาสร้างเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลสำหรับเนื้อหาการเรียนย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของหลักสูตร สภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุ อุปกรณ์ และตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น

9. แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ 80/80 หมายถึง

9.1 เกณฑ์ 80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 จากแบบประเมิน พฤติกรรมระหว่างเรียนและแบบประเมินผลงาน

9.2 เกณฑ์ 80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมด จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

10. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักเรียน ในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้แผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่วัดจากแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น

11. ความพึงพอใจ หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจาก ปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

12. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ได้แก่

12.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านการทำน้ำปลาจากปลาร้าหมักในท้องถิ่น

12.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นครั้งนี้ เป็นการนำเอากระบวนการพัฒนาหลักสูตรและ กระบวนการวิจัยมาใช้กับภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งเกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพการเรียน การสอนในโรงเรียน ดังนี้

1. ได้หลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาจากการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการเรียน การสอนในโรงเรียน

2. ได้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การทำน้ำปลาจากปลาร้าหมัก ที่มี ประสิทธิภาพ

3. ครูผู้สอน ผู้บริหาร ศึกษานิเทศก์ และผู้เกี่ยวข้อง ได้ใช้เป็นแนวทาง ในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามาสู่กระบวนการพัฒนาหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ